

DRUGI PIŠU

SRBIJA RAZGOVARA

Novinarstvo i odgovornost

Bojan Bilbija, Višnja Dugalić "Politika", 21. maj 2011.

Baletić: Smeta Vam istina od koje ne odustajem.

Obradović: Ratni huškači ne mogu u javne servise

Dve godine od podnošenja krivične prijave Nezavisnog udruženja novinara Srbije (NUNS) protiv novinara i urednika u medijima tokom devedesetih godina prošlog veka, zbog ratnohuškačke propagande, na površinu je ponovo isplivao slučaj Milijane Baletić, novinarke javnog servisa Vojvodine. Posle šest godina, ona je odlukom suda vraćena na posao, gde je 2003. dobila otkaz, jer se pokazalo da je tom prilikom prekršena procedura.

Reagovao je predsednik NUNS-a Vukašin Obradović, ocenivši da je vraćanje Baletičke na RTV Vojvodina „šamar profesiji i svima koji su se novinarstvom bavili časno u vreme Miloševića”, jer je njen nekadašnji profesionalni angažman „primer ratnohuškačkog novinarstva”. Tim povodom Milijana Baletić i Vukašin Obradović ukrstili su za „Politiku” svoje stavove.

Politika: Gospođo Baletić, Vi ste odlukom suda vraćeni na posao. Šta se zapravo desilo?

Baletić: Bila sam na ledu još od 1994, kada mi je zabranjena emisija posle izveštaja Tadeuša Mazovjeckog. Otkaz sam zvanično dobila tek 2003, mada su me 2001. ko bajagi vratili na posao. Pokušavali su nekoliko puta da mi daju otkaz i konačno su to učinili 2003, ali 2009. sud me je vratio na posao. Jer, u obrazloženju koje su mi dali uz otkaz kao tehnološkom višku, stoji da sam neinformisana, da ne umem da radim, da mi se mora pomagati u radu... Da ne govorim o tome da su me i posle 2009. stalno premeštali iz redakcije u redakciju.

Politika: Gospodine Obradoviću, zašto ste se oglasili u slučaju gospođe Baletić?

Obradović: Mi smo 8. jula 2009. podneli krivičnu prijavu Tužilaštvu za ratne zločine protiv odgovornih osoba i novinara u RTV Beograd, RTV Novi Sad, „Večernjim novostima”, „Politici”, dakle onih koji su sprovodili ratnohuškačku propagandu. Uz prijavu smo predali i prilog u kome se pominje gospođa Baletić. U društvu nikada nije povedena otvorena rasprava o odgovornosti svih onih koji su u ratnim godinama pozivali i širili rasnu i versku mržnju, falsifikovali činjenice, podsticali na zločine prema drugim narodima. Da je došlo do istinske rasprave, gospođa Baletić bi danas mogla da bude vaspitačica, pi-ar menadžer ili bi možda prodavala kozmetičke preparate. Novinarstvom se sigurno ne bi bavila, jer se duboko ogrešila ne samo o novinarske standarde i etički kodeks, već je i svojim izveštajima sa ratnog područja direktno podsticala na najbrutalnije ratne zločine.

Politika: Da li biste mogli da navedete neke primere?

Obradović: Meni je najinteresantniji primer izveštaja iz Čajniča, gde je 11. maja 1992. ubijeno najmanje 30 bošnjačkih civila. Gospođa Baletić je dokazivala kako su Bošnjaci pobili Bošnjake, pa je razgovarala sa predsednikom opštine, izvesnim Duškom Kornjačom koji je potvrđio tu tezu. Dalje, propitivala je građane Vukovara zašto se nisu borili protiv „ustaških koljača”. Takođe, bez dokaza je lansirala tezu da se „zene” preko Subotice prebacuju u Mađarsku na lečenje, pa se i vraćaju, a u svemu tome učestvuje i Julije Skenderović, predsednik Demokratskog saveza Hrvata u Vojvodini. Razgovarala je sa njim i Skenderović je demantovao svoje učešće, da bi završila rečima: „Nismo ni očekivali da ćemo dobiti priznanje”. U ovom slučaju, gospođa Baletić je bila i tužilac i sudija, a mogla je da bude i dželat da je neko poverovao njenim rečima i uzeo pravdu u svoje ruke, pa „izdajnika” Skenderovića likvidirao.

Baletić: Kažite Vi meni, gospodine, jednu rečenicu koju je Milijana Baletić rekla, a da nije istinita? Što se tiče Čajniča mi i jesmo otišli po toj vesti. Kao televizijski novinar u to vreme odlazila sam do prve linije fronta. Išli smo da vidimo i šta se desilo u Čajniču. I predsednik opštine je rekao šta je rekao. Koliko znam, to jeste istina, uostalom pitajte gospodina Kornjaču. A kao novinar koji je od prvog do poslednjeg dana izveštavao odatile, i danas tvrdim da je Vukovar prekriven stravičnom laži kojoj ste i vi doprineli. Neko vam je naredio da ne iznosite istinu. Ne mislim konkretno na Vas, nego na Vaše udruženje. Čija ste Vi produžna ruka?

Obradović: Nemojte, molim Vas sa tim teorijama zavere.

Baletić: Kad Vas neko satera u čošak, automatski se branite tako što kažete da je to teorija zavere. Što se tiče mog „sramnog, ratnohuškačkog novinarstva“ i, citiraću Vas, „da sam udarila šamar novinarstvu i svima koji su se novinarstvom bavili časno u vreme Miloševića“, evo, ja ču reći malo i o Vama. Do 1994. živeli ste u Beogradu i bili žestoki podržavalac politike Slobodana Miloševića, dok ste radili u „Politici Ekspres“, gde je urednik bio Slobodan Jovanović iz Vranja. Vi ste bili podržavalac i Momira Stojanovića, tadašnjeg saveznog poslanika SPS-a. Krajem 1994. napustili ste Beograd i otišli u Vranje gde ste osnovali „Vranjske“, i 1997. ili 1998. dobili ste štampariju na poklon. Postali ste vlasnik, glavni i odgovorni urednik i direktor „Vranjskih“. Vi ste čovek koji je prvi objavio logo „Otpora“, Vi ste jedan od onih koji su stalno prelazili mađarsku granicu i išli na savetovanja! Kakva je Vaša imovinska karta do 1997., a šta danas imate? Stan u Vranju, stan u Beogradu, štampariju, novine i medijsku kuću. A ja sam tada živila na ivici egzistencije u stanu od 30 kvadrata, nisam mogla da platim ni struju.

Obradović: Štampariju smo dobili na konkursu EU. Imam stan u Vranju koji sam kupio, ali nemam stan u Beogradu. Vozim auto koji je moja firma kupila na lizing pre pet godina.

Baletić: Nemojte, rasplakaćete me. Hajde pomozite mi preko Vaših prijatelja stranih ambasadora, sa kojima određujete kog novinara čete da nagradite, kome čete da napravite imidž zvezde, da napravim jedan serijal o posledicama bombardovanja osiromašenim uranijumom na prostoru bivše Jugoslavije i Balkana.

Obradović: Čitajte „Vranjske“, videćete da smo se bavili osiromašenim uranijumom...

Baletić: Ja sam Vas odavno pročitala. Odakle Vama pravo da kažete ovde da je Milijana Baletić izazivala rat, mržnju, da je mogla da ubija čak, to ču da insistiram, da vidim da li ćete pustiti u „Politici“.

Politika: Nije rekao da ste mogli da ubijate, već da ste mogli da budete dželat.

Baletić: Još gore. Gospodine Obradoviću, odakle Vam pravo, ko Vas plaća da vršite istragu, sudski postupak, da me prijavljujete?

Obradović: Vaš rad mi je dao to pravo. Sve ovo što je radila gospođa Baletić i ekipa koju mi pominjemo imala je samo jedan cilj: dehumanizaciju neprijatelja i čitavog naroda. To je kada vi govorite o Hrvatima da su oni životinje...

Baletić: A gde ste našli to da su životinje?

Obradović: Ne govorim konkretno o Vama, govorim o suštinskom problemu...

Baletić: Ja sam danas ovde došla, nije okrugli sto. Kada sam ja rekla da je neko životinja?

Obradović: Evo navešću šta je „Politika“ pisala...

Baletić: Gospodine, tresu Vam se ruke, opustite se slobodno.

Obradović: Navešću neka pisma čitalaca, na primer 5. januar 1991. godine – „krvave ruke i masovne grobnice i prag trpljenja koji je pređen“, „niko nas više neće voditi na klanje“, „zar čekati golgotu i strašni sud koji se desio 1941.“, „Krasnići je pričao da je video ustaše kako ubijaju Srbe i kako kolju žene, decu i starce“...

Baletić: Pa ko to priča? Ja?

Obradović: Vaše kolege u ovom poslu.

Baletić: Ne možete ovako da me dezavuišete i da trošite vreme. Znojite se i ruke Vam se tresu. Hoćete da napravimo pauzu? Gospodine, izgubili ste zdravlje, izgleda da nije lako baviti se vašim poslom. Otvorite dušu i kažite mi za koga Vi radite sve ovo?

Obradović: Mislio sam da ste smislili nešto novo i originalnije. Ta teorija o stranim plaćenicima i domaćim izdajnicima je potrošena.

Baletić: Ja Vas pitam ko Vas plaća? Za koga radite? Gde to ima da novinari podižu krivične prijave protiv novinara? Znate ono „druže Tito i Đilase, kose su vam na talase“. Je l' Vama neko javio da je Tito umro?

Obradović: A je l' Vama neko rekao da je Milošević umro? Vas je Milošević upotrebio, potrošio i bacio, nije mene.

Baletić: Niko me nije upotrebio. Svaku reč koju sam izgovorila, ja sam videla i prenela gledaocima. I danas bih.

Obradović: A kako biste se osećali da je gospodin Skenderović ubijen na ulici posle Vašeg priloga?

Baletić: A kako biste se Vi osećali da Milijanu Baletić neko ubije posle ovoga?

Obradović: Bilo bi mi jako žao.

Baletić: Toliko ljudi je stradalo u ovoj zemlji, i danas strada, zbog stravičnih laži. Ali, zbog Milijane Baletić niko nije ubijen, i gospodin Skenderović je živ. I verujte mi, strašno bih se osećala bilo ko da bude ubijen.

Obradović: Pa zašto ste onda to radili? Jeste li Vi dokazali da je gospodin Skenderović prebacivao „zene“? Je l' on završio u zatvoru?

Baletić: Ne, niste ni Vi ni on! Problem je u tome što Vama smeta istina od koje ja ne odustajem, a Vi biste hteli da je prekrijete lažima. Prikrivanje zločina na prostorima bivše Jugoslavije, ili nad srpskim narodom, što ste Vi radili i time saučestvovali u zločinu, jeste teško krivično delo.

Politika: O kakvom prikrivanju zločina govorite?

Baletić: Prikrivanje istine o zločinima u Vukovaru, Sarajevu, Mostaru, Dubrovniku, Medačkom džepu, logoru Lora... Po principu „drž te lopova“, Vi biste hteli da ubijete

Obradović: A je l' Vama neko rekao da je Milošević umro? Vas je Milošević upotrebio, potrošio i bacio, nije mene.

Baletić: Niko me nije upotrebio. Svaku reč koju sam izgovorila, ja sam videla i prenela gledaocima. I danas bih.

Obradović: A kako biste se osećali da je gospodin Skenderović ubijen na ulici posle Vašeg priloga?

Baletić: A kako biste se Vi osećali da Milijanu Baletić neko ubije posle ovoga?

Obradović: Bilo bi mi jako žao.

Baletić: Toliko ljudi je stradalo u ovoj zemlji, i danas strada, zbog stravičnih laži. Ali, zbog Milijane Baletić niko nije ubijen, i gospodin Skenderović je živ. I verujte mi, strašno bih se osećala bilo ko da bude ubijen.

Obradović: Pa zašto ste onda to radili? Jeste li Vi dokazali da je gospodin Skenderović prebacivao „zene“? Je l' on završio u zatvoru?

Baletić: Ne, niste ni Vi ni on! Problem je u tome što Vama smeta istina od koje ja ne odustajem, a Vi biste hteli da je prekrijete lažima. Prikrivanje zločina na prostorima bivše Jugoslavije, ili nad srpskim narodom, što ste Vi radili i time saučestvovali u zločinu, jeste teško krivično delo.

Politika: O kakvom prikrivanju zločina govorite?

Baletić: Prikrivanje istine o zločinima u Vukovaru, Sarajevu, Mostaru, Dubrovniku, Medačkom džepu, logoru Lora... Po principu „drž'te lopova”, Vi biste hteli da ubijete svaki nukleus istine u ovoj zemlji. Ko Vam je dao zadatak da isleđujete, prijavljujete?

Obradović: To je moj stav prema onome što Vi radite. Zašto smo mi podneli krivičnu prijavu? Sećate se kada je u „Večernjim novostima” objavljena slika Uroša Predića „Siroče na majčinom grobu”, kao ilustracija stradanja Srba u Bratuncu. Zbog takvih stvari smo podneli krivičnu prijavu protiv NN lica u medijima.

Baletić: Vi ste preki sud ovde.

Obradović: A Vi, dok ste se bavili novinarstvom, da li ste bili novinar ili oficir? Jer, način na koji ste se vi bavili novinarstvom naziva se ratna propaganda
Ja samo govorim sa stanovišta profesije, a da li postoje elementi krivičnog dela, o tome će reći sud.

Baletić: Da li ste me još negde prijavili? Da li ću moći bezbedno da se vratim do Novog Sada?

Obradović: Ne brinite, gospođo Baletić, kako se stvari odvijaju u srpskom društvu, Vi ćete se vratiti na velika vrata i to je ono najtužnije.

Baletić: Vama će biti tužno ako se Srbija osloboди okupacije i onih koji odrađuju za pare sve što im se kaže.

Obradović: Vi, gospođo Baletić, možete da se pojavljujete na privatnim televizijama, gde će da Vas plaća neko drugi, ali ne građani Srbije kojima ste svojim izveštavanjem naneli toliko štete.

Baletić: A Vi ovde predstavljate građane Srbije? Hajde da se pojavimo na nekom skupu i da vidimo koliko građana Srbije će stati uz Vas, a koliko uz mene.

Obradović: Nisam političar pa da idem na mitinge.

Baletić: Ja znam kako građani reaguju na mene. Kad prelazim ulicu mašu mi iz autobusa.

Bojan Bilbija
Višnja Dugalić
“Politika”, 21. maj 2011.